

PROJEKT ALFA

V P A S T I

Lenka Dostálová

FRAGMENT

Projekt Alfa V pasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová
Projekt Alfa – V pasti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Naštvi mě a já ti ukážu, kdo z nás má větší dráčky

Znáte ten pocit, když se ráno probudíte a máte chuť vzít kladívko nebo desetikilovou palici a rozmlátit ten drobný předmět, co bez ustání zvoní na stolku vedle postele? A nezáleží na tom, jak moc oblíbenou melodii si zvolíte. Prostě byste nejradši otevřeli okno a vyhodili ho.

Tak ten pocit mám právě teď. Jen s malým rozdílem: já bych se neobtěžovala to okno otvírat!

S podrážděným zavrčením, které by zoologům dělalo potíže správně určit, jsem se poslepu natáhla a zašátrala po mobilu. Když se mi ho konečně podařilo najít, udeřila jsem náhodně do několika tlačítek, dokud nezmlkl. Se spokojeným povzdechnutím jsem se obrátila na druhý bok a přitáhla si tenkou příkrývku až pod bradu. A pak začal vyzvánět znova.

S trhnutím jsem se posadila a zpod přimhouřených víček na to malé černé prokletí pohlédla. Se zafuněním jsem ho definitivně vypnula a vystrachala se z postele. Mhouřila jsem oči před ranním sluncem, které se přidržle vkrádalo do mého pokoje okny, a vrávoravě dotápala do koupelny.

Proklela jsem studenou vodu, jež vytékala z kohoutku, a opláchlá si obličej. Pohlédla jsem na sebe do zrcadla a usmála se. Dlouhé tmavě hnědé vlasy mi trčely rozčepýřeně do všech stran a mě napadlo, jestli byl dobrý nápad jít spát s mokrou hlavou. Asi ne.

Vytáhla jsem velký hřeben s kovovými zuby a začala si vlasy pramen po prameni pracně rozčesávat. Nic slabšího by na ně nemělo

žádný účinek. Když se mi konečně podařilo stvořit něco, co se dalo považovat za účes, vrátila jsem se do pokoje a zabořila ruce do hromady oblečení, které jsem měla rozházené na křesle vedle skříně. Myslím, že jsem to včera chtěla uklidit... nebo to bylo už především? Nevím. Takovéhle věci jdou mimo mě. Je mi sedmnáct. Na starosti s nepořádkem jsem ještě moc mladá.

Vyhrabala jsem džíny s širokými nohavicemi a začala se do nich soukat. Dalo mi docela práci je sehnat. Móda teď prosazuje úzké mrkve, ale co je móda pro mě? Každopádně to znamenalo hodiny a hodiny, které jsem strávila probíráním se těch nejzapadlejších butiček v New Jersey s prodavačkami s umělými zuby, co vás sledují na každém kroku.

„Laylo, máš deset minut,“ ozvalo se z kuchyně. Máma už nejspíš vstala, aby se přichystala do práce.

„Pracuju na tom!“ odpověděla jsem. Natáhla jsem si jasně zelené tričko s nápisem *Freedom* a kuchyní proběhla zpátky do koupelny. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se moje mamka pousmála nad hrnkem kafe. Bylo jí třicet osm a byla skoro o půl hlavy menší než já. Krátké hnědé vlasy měla rozčuchané a tvář otlačenou ještě od polštáře.

S make-upem jsem se moc nepárala. Pouze jsem zakryla tmavé kruhy pod očima, které jsem měla bez rozdílu délky spánku, a narychlo si udělala linky.

„Džus?“ zeptala se mě máma, když jsem probíhala zpátky do svého pokoje.

„Jasně!“ zavolala jsem, ale nezastavila se. Hodila jsem do tašky peněženku a mobil a teprve potom se vrátila do kuchyně. Na jeden zátaž jsem do sebe nalila jablečnou šťávu, vylovila z ledničky svačinu a dala mámě pusu na tvář.

„Mám tě ráda, zlato!“ zavolala za mnou, než jsem se zase vypařila.

„Já tebe taky!“ odpověděla jsem jí s úsměvem, zatímco jsem se v chodbě snažila vysvobodit svoje tenisky a začala se do nich obouvat. Jak jsem tak poskakovala na jedné noze a snažila se nazout botu,

narazila jsem zády do stěny. Využila jsem toho, rychle si zavázala tkaničky a vyběhla ze dveří.

Musíte uznat, že v desetiminutovém vstávání jsem přebornicí. A když říkám deset minut, myslím tím opravdu jen deset minut. Má to jednu výhodu. Musíte spěchat natolik, že vás nic nestačí dohnat a vytočit.

Od mých osmi let jsme s maminou bydlely v několikaposchodovém domě. Náš byt byl až úplně nahoře, ale výtah jsem používala jen v případě nouze. Myslím, že mám trochu klaustrofobii, ale nikdy jsem nebyla ochotná podstoupit nějaký test a zkoušet to.

Každopádně jsem ráda, že jsme už konečně někde zůstaly sedět na zadku. Až do první třídy jsme se stěhovaly v podstatě každý rok. Naštěstí si to moc nepamatuju. Děti si z toho hlavu nedělají, ne?

Poslední schody jsem seskočila a chytla se zábradlí, abych obličejem nerozryla dlažbu. Zběžně jsem pozdravila paní Smithsovou, starou ženu s tlustými brýlemi, a vyběhla ze dveří. Nejsem si jistá, že mě stihla postřehnout. Nejspíš už ale byla zvyklá.

Náš dům byl na Lexington Avenue blízko Lincolnova parku. Rychlým krokem jsem se vydala k nejbližší zastávce jen půl bloku dál v ulici. Zamíchala jsem se do davu a zapátrala po známé tváři. Našla jsem ji ve chvíli, kdy u nás zastavil bílý autobus a všichni se začali hrnout dovnitř.

„Jako obvykle jdeš na poslední chvíli,“ usmála se na mě Georgia. Měla dlouhé rovné hnědé vlasy a zelenohnědé oči. Byla o trochu vyšší než já, což mi nezapomínala připomínat kdykoli, kdy se naskytla příležitost. V takových chvílích jsem přemýšlela o kyanidu nebo bombách... Hele, to byl vtip.

„Jakto na poslední chvíli? Jdu tak akorát!“ ohradila jsem se s úsměvem.

„Jen čekám, kdy to tak akorát bude pozdě,“ poznamenala Georgia. Přimhouřila jsem oči a křivě se usmála. Potlačila jsem chuť štouchnout ji loktem do žeber, protože vím, že by mi to vrátila, což by ve stísněném prostoru vozu mohlo vést k hromadné kolizi.

Jak autobus bojoval s výmoly na cestě, snažila jsem se udržet rovnováhu, abych si mohla na krk přivázat trikvetru na černé kožené šňůrce. Nekonečný třícípý uzel mě zastudil na kůži. Byl to dárek od Georgie a já ho od té doby nosila každý den.

„Máš ten referát na historii evropských tradičních tanců?“ zeptala se mě Georgia se zájmem. Na okamžik jsem se zarazila ve své snaze a zašilhala.

„Ne,“ přiznala jsem. „Zapomněla jsem na to.“

„Jako obvykle,“ ušklíbla se.

„Ty z toho naděláš,“ zamumlala jsem a rychle se chytla tyče, když autobus nebezpečně zatočil. „Ale jestli ti to vadí, můžeš ho udělat za mě.“

„Tos uhodla,“ usmála se Georgia. Dál jsem svoji teorii ohledně její spolupráce na mých úkolech nerozváděla, ale v duchu jsem si udělala poznámku, že bych na tom možná měla zapracovat.

Po několika minutách autobus konečně zastavil a já si prorazila cestu ven na čerstvý vzduch. Ať žije hromadná doprava! Naštěstí byl teprve začátek dubna a počasí nebylo nejhorší. Ale v červenci bylo lepší se sardinkování v městské hromadné dopravě vyhnout.

Naše umělecká střední byla cihlová budova v Newarku. Dalo mi hodně práce mámu přemluvit, abych sem mohla chodit, ale měla jsem dobré argumenty. Většinou se skládaly ze zamračených pohledů a ticha u oběda. Nakonec povolila.

Uznávám, asi měla pravdu, že jako tanečnice se moc neuživím, jenže kdo říká, že mi na tom záleží? Dobře, záleží, ale vždycky si můžu najít práci někde jinde a tanec mít jako koníček, ne? Georgia měla výhodu, že ji rodiče v jejím uměleckém rozvoji podporovali. Jedno se jí muselo nechat. Kreslila nádherně.

Vyšly jsme po schodech a vmísily se do proudu studentů. Po pár krocích jsem se od Georgie oddělila a zamířila severním koridorem k tanečnímu sálu. Měla jsem asi tři minuty, abych se stihla převléknout do trikotu a dostat se dovnitř, než přijde naše profesorka. Ne že by to byla nějaká bestie, ale co se včasné docházky týkalo... Ob-

čas jsem měla pocit, že dřív pracovala pro FBI. Za každou minutou zdržení hned viděla nějaký problém. Drogy, záškoláctví, těhotenství. Měla docela bujnou fantazii. Osobně si myslím, že mě podezřívala z pašování uměleckých obrazů. Což je docela ironie, když si vezmete fakt, že mi umění tohohle druhu nic neříká.

Opravdovou školní bestií však byla Amanda Terisco. Blondýnka s hraným francouzským přízvukem a umělými nehty. Nepochybují o tom, že i spodní prádlo nosila jediné těch nejlepších značek. Sice se mi ještě nikdy nepochlubila a já opravdu neměla zájem ji v šatně pozorovat a zkoumat to, ale stejně bych na to vsadila svoje boty. Dobře, tyhle boty zrovna ne. Na to je mám moc ráda.

Zvedal se mi žaludek, kdykoli jsem si na ni jen vzpomněla. Ani nevím, čím jsem ji proti sobě poštvála, ale nesnáší mě už od prvého. Možná to bylo tím, že jsem jí vyfoukla první místo ve školní soutěži choreografie jednotlivců. Nebo to bylo až potom, co jsem získala hlavní roli v tanečním představení na konci roku? Já fakt netuším, proč tý holce tolik lezu na nervy.

„Layla Morgensternová,“ ozval se přede mnou čísi hlas, když jsem se v šatně převlékala, a já vzhledla. Blondýna, která na mě hleděla s opovržením v očích, nebyla Amanda, ale když nad tím tak přemýšlím, bylo to jedno. Steph patřila do Amandina klubu.

„Máš jít za profesorem Ivanovičem. Hned,“ řekla a založila si ruce na prsou.

Povytáhla jsem obočí a natáhla si návršky na kotníky. „Fakt? A proč?“ zeptala jsem se jí bez zájmu. Profesor Andrej Ivanovič učil na naší škole hudbu. Neměl se mnou nic společného.

„Co já vím?“ ucedila Stephanie a zvedla bradu. „Jen ti říkám, co mi vzkázal.“

Ušklíbla jsem se a dál se věnovala své přípravě.

„Ty za ním nepůjdeš?“ zeptal se mě Amandin stín.

„Myslím, že cestu do New Yorku dneska vynechám,“ poznamenala jsem a zamířila k tanečnímu sálu. Když jsem procházela kolem, lehce jsem do ní strčila, až se zapotácela a její hrdinský výraz

se rozpadl, a řekla jsem: „Profesor Ivanovič učí každou středu na univerzitě v New Yorku, trubko. Ale oceňuju tvou snahu se mě zbavit, *que la bruja está pida*.“

Na okamžik se zarazila, aby zkusila ze svého mozku vydolovat překlad, ale obávám se, že geneticky upravená myš by to stihla rychleji. Na výsledek jsem však nečekala. Spolu se zvoněním jsem vklouzla do sálu a přidala se k ostatním.

„O posledních pubertálních potížích si můžete popovídat po hodině!“ ozvala se mladá žena s černými nakrátko ostříhanými vlasy ve cvičebním úboru. „Dneska začneme s novou sestavou. Postoupíme k pokročilejším stupňům, takže od všech očekávám naprostou disciplínu. Jestli si tu někdo něco udělá, bude na mě ředitelka naštvaná. Tudíž budu naštvaná i já a budu si svůj vztek ventilovat na vás, takže byste se měli ve vlastním zájmu snažit.“

„Třikrát sláva řetězové reakci,“ zašeptala jsem a Niumbi, stejně stará dívka jako já s tmavou pletí, se rozesmála. Myslím, že mi kdysi říkala, že se její prababička přistěhovala do Ameriky ze Zimbabwe. Nebo odněkud poblíž té země.

„Terisco, vy budete mít tentokrát hlavní roli,“ oznámila nám naše profesorka a já očima zabloudila k Amandě. Spokojeně se usmívala, a když zachytila můj pohled, namyšleně zvedla hlavu, jako kdyby mi chtěla říct: *Podívej, ani se nemusím snažit, a stejně jsem pokaždé lepší než ty*. Přiznávám, v tu chvíli jsem opravdu myslela na kyanid a plastickou trhavinu. Ale kdo by ten svinčík potom uklízel?

Polkla jsem svou hrdost a dělala, jako by se mě to netýkalo. Naštěstí jsme během následujících dvou hodin neměli k hovoru moc příležitostí. I tak jsem ale několikrát slyšela, jak se Amanda svým úspěchem chlubí svému fanklubu. A vždycky si dala záležet, abych ji slyšela. Mrcha jedna.

Kdybych věděla, že její plán zahrnuje i něco víc než jen tlachání, byla bych obezřetnější. Takhle jsem byla nepřipravená.

V jednu chvíli jsem natáhla ruku, abych zachytila Amandu, která tvořila vrchol naší pyramidy. Ta zatracená potvora se mi však vy-

škubla, čímž narušila celou stabilitu a všichni tři se rozplácli o zem. Já tam jen stála a zmateně je pozorovala. V ten okamžik jsem fakt netušila, co se stalo.

„Paní profesorko!“ vykřikla Amanda, zatímco se snažila postavit. Pokaždé si však znovu sedla na zadek a po tvářích se jí hrnuly slzy. „Paní profesorko!“

Profesorka Brownová se k nám přiřítla s divokým výrazem ve tváři a okamžitě se pídila po tom, co se stalo. Mně se mihlo hlavou jediné. *Do prdele.*

„Co se stalo?“ zeptala se Brownová a zkontrolovala Amandě kotník. „Nic s tím nemáš, přestaň ječet.“

„Jenže Layla do mě strčila! Schválně mě shodila!“ vykřikla blondinka přehnaně hystericky.

„Cože?“ zeptala jsem se ohromeně. Lidi, tohle mě fakt dokáže nakrknout. Nebo jsem do ní opravdu strčila? To těžko. Kdybych do ní skutečně strčila, vytvořila by v parketách díru ve tvaru svého ksichtu. Nevím proč, ale ta představa mě pobavila.

„Je to pravda?“ otočila se na mě naše profesorka a zamračila se. „Opravdu ses úmyslně pokusila zničit tuhle sestavu?“

„Ne!“ vykřikla jsem pohoršeně. „To je hloupost! Vždyť se mi sama vytrhla!“

„Lžeš,“ fňukla Amanda. „Strčila jsi mě schválně. Stephanie slyšela, jak říkáš, že mě z hlavní role vyšťípeš!“

„Nic takového jsem neřekla!“ namítla jsem.

„Ale ano, řekla,“ ozvala se Stephanie, která se připlížila k profesorce Brownové. Zlostně na mě hleděla a obviňujícím prstem ukazovala svým směrem. „Slyšela jsem tě, jak sis včera mumlala, že se postaráš o to, aby si Amanda zlomila ruku, kdyby získala hlavní roli místo tebe.“

Začalo mi svítat. Ty dvě slepice se na mě domluvily. Cítila jsem, jak se mi objevily rýhy kolem nosu a vnitřních koutků očí, jak jsem se začala vztekle šklebit. Chytla jsem Stephanie za ruku, kterou na mě ukazovala, a zkroutila ji. Zaječela a vytrhla se mi.

„Včera jsem ani nemohla vědět, že budeme dělat něco nového, ty pako!“ zasyčela jsem na ni.

„Laylo!“ vykřikla profesorka Brownová a vyskočila na nohy. „Okamžitě pojď se mnou do šatny!“

„Ale –“

„Hned!“

Zaskřípala jsem zuby, otočila se na patě a za hrobového ticha vyšla ze sálu. Profesorka Brownová mě následovala, a sotva se za námi zavřely dveře, začala křičet. Nemohla jsem se ubránit myšlence, proč jsme musely jít do šatny, když ji při použití jejího ječáku stejně uslyší celá škola.

„Laylo! Vždycky jsem si myslela, že by ses k ničemu takovému nesnížila! Jak tě mohlo něco takového jenom napadnout?! Mohla jsi klidně zničit celou její taneční dráhu! A to všechno jenom kvůli závisti?! Zklamala jsi mě!“

„Já jsem ji nestrčila!“ neubránila jsem se a vyštěkla na ni. „Všechno si to vymyslela! Sama se mi vytrhla!“

„A k čemu by jí to asi bylo? Proč by to dělala?“ odbyla mou obhajobu profesorka Brownová.

„Protože je to největší kráva na škole!“ zařvala jsem vztekle. Asi milisekundu nato jsem si uvědomila, že tohle byl krok vedle. Spíš skok... Hotový držkopád. *Do háje.*

Moje profesorka na mě okamžik ohromeně zírala a pak mi zakřičela přímo do tváře: „Až do konce týdne jsi bezpodmínečně vyloučena! S okamžitou platností!“

Potom se otočila, vrátila se do sálu a práskla za sebou dveřmi. Slyšela jsem, jak začala ječet na ostatní, ale bylo mi to jedno. Vyloučila mě. Za něco, co jsem ani neudělala. Tak tohle dokáže naštvat.

S klením, které by nebylo vhodné rozebírat podrobněji, jsem došla ke své skřínce a otevřela ji. Převlékla jsem se a rychle naházela svoje věci do tašky. Když jsem pak uhodila do plechových dvířek, abych skříň zase zavřela, rozlehla se šatnou kovová rána. *Ouha.*

Podle pravidel jsem okamžitě měla opustit školní pozemky. Ale kdo by to řešil? Zalezla jsem si do liduprázdné knihovny a skryla se

v oddělení s fantasy literaturou. Hele, mně je jedno, co si o tom myslíte. Mě to prostě baví číst.

Každopádně jsem věděla, že bude trvat asi tak dvě hodiny, než se to roznese po celé škole. Možná jsem se měla jednoduše vypařit, ale proč vysvětlovat mámě svůj vyhazov o několik hodin dřív, než je to nutné? Vylovila jsem z regálu nějakou knihu a otevřela ji na náhodné stránce. Ne že bych ji doopravdy chtěla číst. To málo, co nabízela školní knihovna, jsem znala už nazpaměť.

„Tušila jsem, že tě tu najdu,“ ozval se mi nad hlavou Georgiin hlas. Slyšela jsem ji přicházet a věděla jsem, že to je ona, protože poznám její kroky, ale nevzhledla jsem.

„Hm. Jo,“ vysoukala jsem ze sebe. Zavřela jsem knihu kdesi uprostřed nějaké milostné scény a vrátila ji zpátky do regálu. „Tak co se k tobě doneslo?“

„Že jsi někomu udělala monokl a zlomila ruku,“ odpověděla Georgia a posadila se vedle mě. „Nečekám, že by se to alespoň blížilo pravdě.“

„Pokaždé obdivuju, jakou závratnou rychlostí se na téhle škole šíří drby,“ ušklíbla jsem se.

„Jo. Co se ale stalo doopravdy?“

Odfrkla jsem si. „Strčila jsem Amandu Terisco a pokusila se ji zabít.“

„Dobře. A teď vážně. Co se stalo?“ usmála se Georgia.

„Ta slepice se mi vytrhla, když jsem ji měla podpírat při jedné figure. Potom řekla, že jsem to udělala schválně, že jsem ji strčila.“

„A to jí profesorka Brownová uvěřila?“ zeptala se překvapeně.

„Amanda to měla docela promyšlený. Hodila to na mě.“

„A výsledkem je?“

„Že mám až do pondělí povinné prázdniny,“ zašklebila jsem se hořce.

„Sakra,“ zamumlala Georgia soucitně. „Co budeš dělat?“

„To bude záležet na tom, jak mě máma doma přivítá. Jestli bude křičet, pokusím se jí to vysvětlit. Jestli po mně půjde s kuchyňským

nožem, zavřu se do pokoje a budu doufat, že jsou moje dveře dostatečně silné,“ prohlásila jsem s pokrčením ramen.

Georgia se zasmála. „Jsi cvok,“ oznámila mi, jako kdyby to byl nepopíratelný fakt. Bohužel nemám dostatek důkazů, abych její tvrzení mohla vyvrátit.

„Možná. Každopádně vím, co udělám teď,“ řekla jsem a postavila se. Podala jsem kamarádce svoji tašku a zamířila ven z knihovny.

„Hej! A co já s tím?“ zeptala se mě překvapeně.

Jenom jsem se ohlédla přes rameno a zavolala na ni: „Počkej na mě před vchodem. Za deset minut jsem tam.“

Můj plán byl jednoduchý. Kdybych měla vyučování, byla bych teď pravděpodobně na cestě z hodiny baletu. Jo, baletu. Jako obvykle bych se šla nejdřív osprchovat, stejně jako ostatní. Naštěstí jsem věděla, komu pobyt v koupelně trvá nejdéle.

Chodba k dívčím sprchám byla liduprázdná, ale přesto jsem si dávala pozor, aby mě nikdo neviděl. Dorazila jsem ke dveřím a vklouzla do koupelny. Zpoza rohu jsem slyšela tekoucí vodu.

„Amando? Můžu už jít?“ zeptala se Stephanie.

Ozvala se neurčitá odpověď a já se rychle schovala do kumbálu. Pootevřenými dveřmi jsem sledovala Steph, která prošla těsně kolem mého úkrytu a zmizela na chodbě. *Paráda.*

Opustila jsem smradlavý kumbál a po špičkách jsem se přiblížila ke sprchám. Z kapsy jsem vylovila silnou gumičku do vlasů a připravila se. Sice patřila k mým oblíbeným, ale za tohle mi to stálo.

Pomalu jsem se přiblížila k jediným zavřeným plastovým dveřím sprchy a opatrně omotala gumičku kolem bílých úchyťů. S uspokojením jsem zkontrolovala své dílo a pak přešla ke druhé sprše. Víte, co se stane, když vám někde teče voda a vy pustíte o kus vedle úplně horkou?

Zběsile jsem otáčela jedním kohoutkem za druhým a do všech volných sprch nechala proudit litry horké vody, až se celá místnost zaplnila párou. Z jediné obsazené kabinky se náhle ozval překvapený výkřik a nadávky. Usmála jsem se a okamžik setrvala na místě, abych si svou odplatu mohla pořádně užít.

„To je studený!“ zaječela Amanda šokovaně a já se neubráníla pocitu zadostiučinění. Viděla jsem, jak se silueta za dvířky otočila a snažila se otevřít. Moje gumička jí v tom však zabránila.

Ač nerada, musela jsem vypadnout. Rychle jsem prošla kolem sprch a vyklouzla na chodbu. Amandin jakot mě provázel ještě docela dlouho. Kdy ji asi napadne tu sprchu jednoduše vypnout?

Nejsem pomstychtivá, ale když mě někdo štve opravdu dlouho, ukážu mu, že i já mám dráčky. A ta bloncka si nic jiného nezasloužila. Heleďte, mohla jsem odpustit i studenou, ale neudělala jsem to, jasný? Zas taková mrcha nejsem. I když pokušení bylo velké...

Asi jsem se musela pořád stupidně usmívat, když jsem vyšla ze školy, protože se na mě Georgia překvapeně podívala a v němž otázce pozvedla obočí. Já však jen tajemně pokrčila rameny, vzala si od ní svou tašku a zamířila k nejbližší zastávce autobusu.

Měla jsem docela přesný odhad v tom, jak se zachová moje máma. Nehonila mě sice po baráku s nožem v ruce, ale nepochybuju o tom, že i sousedi měli docela jasnou představu o tom, co se dneska ve škole stalo.

Moje ředitelka volala mámě hned po hodině. Tudíž kolem desáté dopoledne. Byly tři, když jsem konečně dorazila domů. Jeden by si myslel, že do té doby třeba trochu vychladne. Jo, to zrovna.

Se stoickým klidem jsem si vyslechla její předem nacvičený proslav, v němž mě obviňovala z hlouposti, nedůvěryhodnosti, dětinskosti, z braní drog a sexu za prachy. Ok. Ty poslední dvě věci jsem si vymyslela.

Tak jako tak její zlost překonala veškerá má očekávání. Kdybych se s někým vsadila, jak dlouho na mě dokáže bez přestávky řvát, projela bych to na plné čáře. Tři minuty? Čtyři? Ha. Ha. Ha. Myslí, že moje máma právě zlomila svůj osobní rekord. Ne-li rekordy všech matek v okruhu tří kilometrů. Sedm minut nonstop! Nedala mi jedinou příležitost ke slovu. Ale i ona se potřebovala nadechnout, no ne?

„Já ji nestrčila, mamí,“ ozvala jsem se, když se konečně odmlčela. Jestli mě její obviňování naštválo? Samozřejmě! Ale měla jsem dost problémů i bez toho, abych se hádala i s ní.

„Tak proč mi volala ředitelka?“ zeptala se tvrdě a založila si ruce na prsou. Tenhle postoj má ode mě.

„Protože si to všechno vymyslela,“ řekla jsem a snažila se, abych nezvýšila hlas. „Teda Amanda, ne ředitelka. Nesnáší mě. Já musela dřít, abych se dostala mezi nejlepší. Dvakrát týdně jsem chodila na tréninky navíc, abych to dokázala. Ona neudělala nic, tak proč by měla mít hlavní roli? Ve třídě je spousta jiných, kteří by si to místo zasloužili.“

Máma si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Laylo,“ zašeptala a posadila se na židli u kuchyňského stolu. „Nemůžeš být vždycky první, to snad chápeš.“

„Nechci být první, mamí,“ odpověděla jsem dotčeně, když jsem si uvědomila, na co myslí. Napadlo ji, že prostě žárlím. „Dobře, možná že chci být první, ale vždycky hraju fér, jasné? Nikdy bych se nesnížila k tomu, abych se jí pokusila zabránit v tancování, třebaže bych tím nejspíš prokázala laskavost většině naší třídy. Nevadí mi, že jsem hlavní roli nedostala já. Vadí mi, že ji dostala ona! Niumbi bere poslední tři měsíce hodiny navíc, aby se zlepšila. Proč Brownová nedala příležitost jí?“

„To netuším. Ale vím, že máš problém, mladá dámo,“ poznamenala a pohlédla na mě tím svým pohledem rozzuřeného gladiátora. „Ať jsi to udělala, nebo ne, je tu ještě jeden fakt, a to, že jsi byla drzá na svou profesorku. Paní ředitelka mi výslovně řekla, že by tě profesorka Brownová nevyhodila, kdybys na ni nezačala ječet.“

Nadechla jsem se k okamžité odpovědi, z mých úst však nevyšla ani hláška. No jo. Proti tomuhle se nedalo nic namítat. Skutečně jsem to udělala. Mohlo ale být hůř, ne? Mohla jsem za krávu označit i Brownovou. Ne že bych chtěla, ale člověk říká spoustu věcí, když je v ráži. A to já byla.

Když máma viděla, že na to nemám co říct, pokračovala: „I když tě teď potrestám, a věř mi, že to udělám, největší trest sis dala sama.

Nepochybuju, že se tvůj výstup dostane do tvé osobní složky a zne-
možní ti tak pokračovat v tomhle oboru na univerzitě.“

Tohle na dospělých obdivuju. Za každých okolností myslí na budoucnost. Ale v tuhle chvíli se to opravdu nehodilo. Jestli jsem doteď měla špatnou náladu, pak po tomhle klesla kamsi do temnot. Máma moc dobře věděla, jak moc mi záleží na tom, abych se dostala na taneční univerzitu. A touhle poznámkou zasáhla přímo do černého.

To, že mi uložila domácí vězení, úklid celého bytu a povinnosti na další tři měsíce dopředu, jsem ani nevnímala. Pořád dokola jsem myslela na záznam, který nejspíš už touhle dobou zkrášluje moji osobní složku. Na to se dalo říct jediné. *Do hajzlu.*

Ležela jsem na posteli a sledovala model sluneční soustavy vznášející se mi nad hlavou. Kdybychom nebydly v Jersey, koupila bych si hvězdářský dalekohled, ale osvětlení města by mi jakékoli pozorování oblohy znemožnilo.

Nudila jsem se. A hodně. Máma byla v práci a většina mých přátel ve škole, takže jsem si nemohla ani s nikým popovídat přes internet. Byl pátek dopoledne a já už teď měla hotové všechny práce, co jsem měla udělat.

Nakonec jsem to vzdala. Převalila jsem se z postele na zem a sedla si před skříň. Okamžik jsem se v ní přehrabovala, než jsem vytáhla jednoduchou tašku a černé přiléhavé kalhoty s volným šedým trikem. Všechno jsem nacpala do brašny a hodila si ji přes rameno.

Vyšla jsem z našeho bytu a zamkla za sebou. Seběhla jsem schody a zamířila přes ulici na druhou stranu. Slunce příjemně hrálo a já cítila, jak mě slabý vítr hladí po tváři. Bylo až moc krásně na to, abych zůstala doma. Navíc se to máma přece nemusí vůbec dozvědět ne? Budu zpátky dřív, než se vrátí z práce.

Vyhnula jsem se muži na kole a po šedých nevýrazných schodech vyběhla k omšelému domu. Dveře byly otevřené, a tak jsem rovnou vklouzla dovnitř. Do nosu mě udeřila známá vůně jasmínu, jež se šířila celou chodbou, na jejímž konci byly otevřené dveře.

„Laylo! *Dios mío!* Ty jsi vyrostla!“ vykřikla nadšeně Esmeralda a přitáhla si mě k sobě. Byla to stará paní s bílými vlasy svázanými do volného drdolu a úsměvem na vrásčité tváři. Byla jsem trochu v šoku, že jsem ji tu viděla.

„Esmeraldo?“ zeptala jsem se ohromeně a usmála se. „Co tu děláš? Proč jsi mi neřekla, že jsi přijela?“

„Musela jsem se přijet podívat, jak se daří mojí neteři s vedením studia,“ odpověděla mi a rukou mávla k tanečnímu sálu se stěnou plnou zrcadel. Vzpomněla jsem si, jak jsem se tu ocitla poprvé, když jsem byla asi ve třetí třídě. Od té doby jsem nedokázala přestat tančovat. Byla to Esmeralda, kdo ve mně tuhle vášň probudil. Před pár lety se však vrátila do Evropy ke svým příbuzným a studio převzala Antonella.

„Jak dlouho tu zůstaneš?“ zeptala jsem se jí a tajně doufala, že se rozhodla vrátit natrvalo.

„Dlouho ne,“ usmála se a pohládila mě po tváři jako za starých časů. „Ale určitě si stihneme ještě zopakovat pár lekcí ze španělštiny. Dneska však ne, musím si jít něco zařídit.“

„Ráda jsem tě viděla,“ řekla jsem a na rozloučenou ji objala.

„Já tebe taky,“ zašeptala a vyšla ze sálu. Chvilí jsem tam jen tak stála a snažila si zapamatovat její vůni. Potom jsem však potřásla hlavou a vylovila z batohu vlastní cédéčko.

Opatrně jsem ho vložila do přehrávače a zapnula přehrávání. Nikdo kromě mě tu nebyl, takže jsem se nemusela omezovat. Stoupala jsem si doprostřed sálu a zaposlouchala se do prvních tónů písničky, kterou jsem si zvolila. Vybrala jsem si ji proto, že se v ní každou chvíli střídaly rytmy. Mohla jsem tak zkombinovat skoro veškeré prvky nejrozumnějších tanců. Měl to být úkol na závěrečnou zkoušku na konci roku, ale já měla choreografii už skoro hotovou. Pak se písnička rozjela a já začala tančit.

Během chvíle jsem se ponořila do hudby a zapomněla na všechno kolem sebe. Každý můj pohyb vycházel z toho předchozího a byl plný energie. Měla jsem pocit, že svět kolem mě ustoupil.

Byla jsem si ve svých krocích jistá jako už dlouho ne. Všechno šlo perfektně. A pak se něco zkazilo. V závěru jsem se sklonila, dotkla se jednou rukou země a vyšvihla se do vzduchu. Náhle jsem však ucítila, jak se mi zamotala hlava, a já se s posledními tóny písničky se vši elegancí a grácií svalila na zem.

Myslím, že jsem vykřikla, ale nebyla jsem si jistá. Pravou rukou jsem si stiskla levé zápěstí a zanačovala. Při pádu jsem si ho bolestivě zkroutila pod sebe. Mohla jsem se jenom modlit, abych s ním nic neměla.

S klením a nadáváním jsem se vyškrábala na nohy. Okamžitě jsem toho však zalitovala. Zatmělo se mi před očima a já zavrávala. Musela jsem se přemáhat, abych zůstala stát na nohou. Nakonec závrť přece jen ustoupila a já se mohla zhluboka nadechnout.

„Tak tohle nesnáším,“ zamumlala jsem do prázdného sálu. Zkusmo jsem zahýbala zápěstím a zašklebila se. Nebylo zlomené, ale rozhodně nebylo ani v pořádku. Vylovila jsem z tašky obinadlo, které jsem nosila pro všechny případy s sebou, a začala si ruku nemotorně obvazovat. Brownová mě zabije, jestli nebudu v pondělí v pořádku.

Otráveně jsem upevnila obvaz a kriticky pohlédla na své dílo. Podle všeho se Amanda nemusela ani moc snažit, aby mě vyštípala z vedoucí pozice v naší třídě. Evidentně to zvládnu i bez ní.

Samozřejmě že jsem před mámou nedokázala svůj pád utajit, ale mohla jsem trochu zamlžit fakta. Nehoda se přece může stát i ve vlastním pokoji. Chvíli se sice tvářila, jako kdyby mi to nevěřila, ale vzhledem k tomu, že domů jsem se vrátila dobré tři hodiny před ní, neměla důkazy, kterými by mě mohla usvědčit ze lži. Ale i bez důkazů mají mámy vždycky okamžitě podezření. Občas mě napadá, jestli jim při narození jejich prvního dítěte neimplantují do mozku radar, který jim prozradí každé nepřesné vyjádření skutečnosti. V překladu... lži.

Naštěstí mě nechala být a nevyptávala se. Jenže i bez jejích poznámek jsem měla zkaženou náladu. Vždycky jsem přemýšlela, že

bych si měla pro takovýchle dny koupit boxovací pytel. Znáte to. Abych si jednoduše mohla do něčeho praštit, kdybych zrovna dostala chuť. Když jsem to však mámě lehce nastínila, nebyla z mé představy vybavení pokoje moc nadšená. No co. Nemusím mít všechno.

Bylo už docela pozdě, když zazvonil zvonek. Chvilí nato někdo zaklepal na dveře, a když jsem zabručela pozvání dál, objevila se Georgia.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji a opatrně na ni zamávala, abych si neporušila čerstvou vrstvu tyrkysové modrého laku, který se měňavě leskl. Umělé nehty nebyly pro mě. Nemusela jsem to ani zkoušet, abych věděla, že bych si je zlomila i bez zjevného úmyslu to udělat.

„Už zase?“ zeptala se mě Georgia a nakrčila nos nad vůní, která se nesla z malé lahvičky. Nikdy mou zálibu nepochopila. Ale já si nemohla pomoci. Tři barvy za týden? Proč ne? Vždycky jsem si vybírala podle nálady. Tak mě napadá, proč jsem teda dneska nepoužila černou... Asi nebyla dost šílená.

„Jak – už zase?“ zeptala jsem se jí s úsměvem a dodělala svoje umělecké dílo. Opatrně jsem zavřela lahvičku a položila ji na noční stolek. „Ty patláš barvy na plátno a já na nehty. Nevidím v tom rozdíl.“

„No jasně,“ ušklíbla se a posadila se vedle mě na postel. Vytáhla z tašky nějaké sešity a podala mi je.

„Páni. Úkoly. Ty seš tááák milá,“ zamumlala jsem otráveně a odložila učení stranou. Georgia se spokojeně usmála, že taky jednou knokautovala ona mě a ne já ji, za což si ode mě vysloužila zdeformovaný škleb vyjadřující mou nespokojenost. Myslím, že mi kdysi někdo říkal, že když se budu pořád takhle ksichtit, budu mít vrásky. Ale vážně. Kdo to v tomhle věku řeší? Ok, někdo možná jo. Má to blondatý vlasy, leze mi to na nervy a jmenuje se to Amanda Terisco. Už jsem se zmínila, že při vyslovování jejího jména mám nutkavou chuť zvracet?

„Co jsi dělala?“ zeptala se mě Georgia a přetrhla mi tak myšlenky na změt zbytků jídla, žaludečních šťáv a kyselého zápachu. Počkat... co jsem to teď popisovala? Obsah svého žaludku nebo Amandu?

„Cože?“ zeptala jsem se překvapeně a donutila se vrátit od krásných představ do reality.

Moje kamarádka obrátila v dramatickém gestu oči v sloup a ukázala na mou ruku. „Ptala jsem se, co jsi dělala.“

„Ach. Tohle,“ ušklíbla jsem se a zamávala obvázanou rukou. „To bylo jen takové malé nedorozumění s gravitací.“

„Už jsem ti někdy řekla, že jsi cvok?“ zeptala se mě Georgia s úsměvem.

„Jo, zmínila ses,“ přikývla jsem.

„Fajn. Chtěla jsem se jen ujistit, že to víš,“ poznamenala. Sakra. Mám vážně špatný den, když se jí podařilo zabodovat už dvakrát a mně ani jednou!

„Tak jo. Dost vtípků,“ zamumlala jsem a narovnala se. „Teď se budeme chvíli chovat vážně.“

„A to ty umíš?“ rozesmála se Georgia.

Sakra! Našpulila jsem uraženě rty a založila si ruce na prsou. „Samozřejmě! Já jsem vážnost sama!“

„A já jsem čínský bůh srandy,“ utahovala si ze mě moje nejlepší kamarádka.

Se záupněním jsem padla na polštář a doufala, že lak na mých nehtech už zaschl. „Georg, vždycky obdivuju, jak mi dokážeš lézt na nervy.“

„Vždy k službám,“ zazubila se a štouchla mě do žeber. „Další bod pro mě,“ dodala. „Dneska jsi nějak z formy.“

„He. To mi povídej. Za včerejšek jsem zvládla všechny díly Hvězdných válek a dneska už mám za sebou i první sérii seriálu! Jestli mi nepomůžeš, brzy se tu ukoušu nudou!“ posteskla jsem si.

„Ještě že jsem ti přinesla ty úkoly.“

„Aaaúúú!“ záupěla jsem jako ztýrané zvíře a přetáhla si přes hlavu peřinu. „Přísahám, že jestli se brzy nestane zázrak, zkopu tě do hranatý kuličky!“

„Ale uvědomuješ si, doufám, že je to technicky nemožný? Kulička by mě být... kulatá. Ne hranatá.“

Stáhla jsem deku a významně na svou kamarádku pohlédla. Ta se však jen rozesmála, sebrala mi polštář a nepřipravenou mě s ním přetáhla.

Zaprskala jsem jako kočka a překulila se přes hranu postele na zem, čímž jsem se ochránila před dalším úderem. Rychle jsem přeběhla ke křeslu a sebrala z něj malý, ale zato pěkně tvrdý polštářek s kostkovaným červeným vzorem.

„Chceš boj?“ usmála jsem se dravě a rozkročila se na místě. „Vybírala sis špatného protivníka!“

„To si nemyslím, mrzáčku,“ ušklíbla se Georgia a znovu se proti mně vrhla. Tentokrát jsem však byla připravená. Ani nevím jak, ale brzy jsme rozpoutaly hotové polštářové peklo.

„Tak fajn! Konec! Dost!“ vykřikla jsem po pár minutách a stáhla se do zázemí za postel, kde na mě jen tak nemohla.

„Ty se vzdáváš?“ zeptala se překvapeně Georgia.

„To nikdy,“ ušklíbla jsem se a rukou si promnula čelo. „Ale motá se mi hlava.“

„Děje se něco?“ zeptala se mě kamarádka a odložila polštář.

„Jen se mi zamotala škeble,“ usmála jsem se. „Opět.“

„Asi máš nízký tlak,“ zamumlala zamyšleně Georgia. „Měla by ses napít.“

„Nic mi není,“ bránila jsem se a protočila oči v sloup. „Každému se občas motá hlava.“

„To je dobře,“ poznamenala Georgia a usmála se. „Protože jsi prohrála.“

Tak jo. Teď už mě vážně naštvála. Já polštář v ruce pořád ještě měla. Přeskočila jsem postel a vrhla se proti ní a několikrát ji přetáhla, než přede mnou utekla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Chtěla jsem ji pronásledovat, ale náhle se mi opět zamotala hlava a já zavrávala. Musela jsem spadnout, protože když jsem se vzpamatovála, válela jsem se po zemi a nehty zarývala do koberce.

„Do háje,“ zaskuhrala jsem a posadila se. Prohrábla jsem si rozče-pýřené vlasy a narazila na zvětšující se bouli. „Co to sakra...“

Dveře se pomalu otevřely a Georgia obezřetně nahlédla dovnitř. Zamžourala jsem na ni a zašklebila se.

„Jsi ok?“ zeptala se překvapeně a dřepala si vedle mě.

„Asi jo?“ řekla jsem, ale sama jsem si všimla, že moje odpověď zněla spíš jako otázka. „Zakopla jsem. Alespoň myslím.“

„A já myslím, že bys dneska neměla raději už nic dělat,“ poznamenala Georgia a podala mi ruku. Ochotně jsem se jí chopila a vyškrábala se na nohy.

Co se může pos... kazit, to se prostě pokazí

Nikdy mě nenapadlo, že se budu těšit na neděli. Teda do školy jsem se netěšila, ale opravdu jsem už neměla skoro co dělat.

Asi mi to lezlo na mozek, protože jsem se ráno dobrovolně vyhrabala z postele už před osmou. Dostrachala jsem se do koupelny a opláchla si obličej. Když jsem se vrátila do kuchyně, máma seděla u stolu a popíjela kafe. Před sebou měla rozložené noviny a četla si.

„Ahoj, mami,“ pozdravila jsem ji a nalila do konvice vodu na čaj.

„Hm?“

Usmála jsem se a posadila se naproti ní. „Říkala jsem jen ahoj.“

„Jasně, zlato. Klidně si je vezmi,“ zamumlala moje máma, aniž by zvedla pohled od novin.

„Mami?“ zeptala jsem se jí překvapeně. „Jsi v pohodě?“

„Co?“ vypadlo z ní a konečně se na mě podívala. „Promiň, zamyslela jsem se. Neměla by sis pospíšet? Přijdeš pozdě do školy.“

„Mami, je neděle,“ připomněla jsem jí a v duchu zvažovala možnosti. Že by v noci navštívili náš dům mimozemšťani? Nebo ji mohla uhranout naše sousedka. Vždycky se na mě dívá, jako by přemýšlela, jak nejlépe mě proměnit v ropuchu. O bradavici na nose radši ani nemluví.

„Neděle?“ zeptala se mě zmatená žena na židli, kde obvykle seděla moje mamka. Pak se zvedla a potřásla hlavou. „Asi si musím dát ještě jedno kafe, abych se probírala.“

Pohlédla jsem na dva již prázdné hrnky na stole a ušklíbla se. „Jasně. To ti pomůže,“ zamumlala jsem a ukořistila odložené noviny.

Hned na první straně byla fotka nějakého kluka. Devatenáctiletý mladík zemřel z neznámých důvodů, hlásal titulek. Zamračila jsem se a četla dál.

Josh Nicolson zemřel před třemi dny v Newyorské nemocnici. Doktoři si nevěděli rady. Podle jejich zprávy mladík krvácel z očí a z nosu. Smrt vznikla silným krvácením orgánů. Odborníci se dohadují nad tím, co mohlo tento stav způsobit. Jednotného názoru se však nedokážou dohodnout. Policie se snaží najít jakékoli příbuzné, kromě matky Rosalie Nicolsonové však nemohou nikoho najít. Sama Rosalie je od smrti svého syna pohřešovaná. Naposledy byla viděna v nemocnici, kam převezli Joshe Nicolsona.

„Fakt bych se nechtěla utopit ve vlastní krvi,“ zamumlala jsem zhnuseně a noviny odložila. Máma nikdy neměla silný žaludek. Není divu, že ji takováhle zpráva po ránu rozhodila. Vždyť jí se udělalo špatně i tehdy, když se mi zkroutil ukazováček křečí a požádala jsem ji, aby mi ho narovнала, protože já to nedokázala. Nakonec jsem si ho musela stejně narovnat sama.

Pak jsem si vzpomněla na něco, co mě na okamžik zarazilo. Máma mi jednou říkala, že měla kamarádku Rosalii, která měla o dva roky staršího syna, než jsem byla já. To ovšem musela být jen souhra náhod. Kdyby její bývala kamarádka bydlela v New Yorku, určitě by se za ní alespoň jednou začas jela podívat. Vlastně... nevzpomínám si na jediný den, kdy se máma vzdálila od baráku dál, než kam musela jet do práce. Kromě doby, kdy jsme se stěhovaly, ale to bylo už dávno.

„Poklade? Půjdu si dneska něco zařídit, dobře?“ ozvala se z koupelny mamina. Zdálo se, že se už sebrala.

„Jasně,“ odpověděla jsem a zakousla se do bábovky s čokoládovou polevou, která ležela nechráněná na stole.

„Nezapomeň si na zítra udělat všechny úkoly,“ připomněla mi, než se za ní zabouchly dveře.

„Úkoly... to slovo mi je povědomý.“